

O veliki gorečnosti do plesa je spregovorila tudi Metoda Merzel (* 1921):

»Še kot majhna punčka sem plesala čarlston. Zvečer, ko smo zaprli trgovino, me je učil Vozlov Jože, brat od Mimice Vozelj, odličen plesalec. On že pravi gospod, jaz pa frklja. Ko sem bila stara enajst let, mi je umrl oče in po dveh letih me je dala mama v gimnazijo k ljubljanskim Uršulinkam. Tu smo plesale četvorko. Učila nas je ena izmed nun, zelo lepo je plesala. Mogoče bi se v nadaljevanju naučila tudi drugih plesov, a sem imela tako hudo domotožje, da sem po poldrugem letu to šolo zapustila in odšla domov.

Za ples bi umrla. »Plesala bom, dokler bom živa,« sem se postavljala mami, ki me nikamor ni pustila. Ne zato, da bi v tem videla kaj pohujšljivega, preprosto sem morala biti doma. »Če bi imela brata, pa bi šla lahko z njim,« se je zgovorila. Tedaj so moje sošolke tu v Šmartnem obiskovale plesne vaje, jaz pa sem se zaradi mamine trme učila le na raznih plesih. Zнала sem jih tako po ljudsko. Ko sem se zelo mlada poročila s Franjom Praprotnikom, Ljubljančanom, sem se tako sramovala, da mu sploh nisem priznala svojega plesnega znanja. Seveda sem imela pred njim rešpekt, vedela sem, da je obiskoval Jenkovo plesno šolo in tudi sam postal plesni učitelj. Šele potem sem se izpopolnila. Obiskovala sva razne plese, tudi v drugih krajih.

Mladi in stari smo najbolj plesali v maškarah. Nekateri so si pustne kostume naročali pri šiviljah in krojačih, jaz sem jih šivala skupaj s svojimi prijateljicami. Koliko veselja je bilo v tem pričakovanju. Plesali smo na pustno nedeljo in pustni torek po vseh šmarskih gostilnah, razen v Zadruzi. Pri Mačku je igral Janov Šraml iz Zavrstnika. Včasih smo se šli kazat še v Litijo.

Mislim, da lahko omenim še to, da je bil moj mož glavni pobudnik za graditev Zadružnega doma, danes se imenuje Kulturni dom. Kot

meščan je tu na podeželju pogrešal večjo dvorano. Povezal se je z Zadrugo in skupna prizadevanja in dejavnosti so obrodila sadove. Z gradnjo so začeli po drugi vojni in delo je hitro napredovalo. Plačevali so le zidarje, vsi prevozi in ostale storitve pa so opravili krajan z udarniškim delom. A prehitela ga je bolezen in dokončanega doma ni dočakal. Umrli je leta 1949.«

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 47.